

O CURA E AS PERDICES

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

NOME DO DOCUMENTO: MPG_NoCa_0044_001_id2953_D
AUDIO DE REFERENCIA: MPG_NoCa_0044_001_id2953.mp3
TIPO DE REXISTRO: Rexistro directo dun evento. Conto
MATERIAL DISPOÑIBLE: Audio mp3 (editado e dixitalizado pola compiladora)
 Transcripción de texto
DURACIÓN DO AUDIO: 0:02:50

DATOS DA RECOLLIDA

- **DATA DA RECOLLIDA:** 1998
- **LOCALIZACIÓN**
 - Parroquia:** Poio
 - Concello:** Poio
 - Provincia:** Pontevedra
 - País:** Galicia
- **INFORMANTE**
 - Nome:** Dolores Escudero Fernández
 - Idade no momento da recollida:** 53 anos
- **RECOLLEDOR/ORA:** Alicia Rodiño Escudero
- **COMPILADORA:** Camiño Noia Campos
- **COLECCIÓN:** Camiño Noia (NoCa)
- **CLASIFICACIÓN E REFERENCIAS DESTE CONTO NOS CATÁLOGOS TIPOLÓXICOS DE CAMIÑO NOIA:**
 - Título xenérico:** O cura e as perdices – *The priest guest and the eaten chickens*
 - Tipo:** Anécdotas e chistes
 - Subtipo:** Chistes sobre cregos e xente de igrexa – O cura burlado
 - Referencia:** 1741 AT

Museo do Pobo Galego

instituto de estudos das identidades

CONTEXTO

Durante os anos 90 do século XX, a catedrática emérita e profesora de filoloxía galega María Camiño Noia Campos dirixiu un valioso proxecto de recollida, catalogación e divulgación do conto galego de tradición oral. Neste proceso foi imprescindible a axuda do seu alumnado e de bolseiros, que participaron nas recollidas de campo gravando a persoas que aínda recordaban contos e que ademais sabían contalos. Os traballos, que se realizaron en Galicia e nas áreas de lingua galega de Asturias, León, Zamora e Cáceres, constitúen hoxe unha testemuña única dun rico patrimonio que estaba a piques de desaparecer. O froito de traballar con todo este material plasmouse en varias obras - citadas máis abaixo na bibliografía - nas que Camiño Noia sistematizou a narrativa galega oral de acordo a criterios recoñecidos internacionalmente. Nomeadamente, a súa última obra *Catalogue of Galicia Folktales* - editada pola prestixiosa Kalevala Society de Finlandia - coloca o conto galego dentro da tradición oral europea, dándolle un espazo de referencia no folklore internacional.

O APOI dispón actualmente, grazas á cesión de Camiño Noia, dos materiais orixinais froito das recollidas: a colección completa das gravacións e as transcripcións cos datos de campo. Presentamos o seu material seguindo os criterios do catálogo tipolóxico realizado pola propia compiladora.

NOTAS SOBRE A TRANSCRICIÓN DO TEXTO

A transcripción foi tomada dos documentos cedidos pola compiladora.

Respectouse a pronuncia da persoa e as palabras e expresións coloquiais transcribíronse tal e como foron ditas.

BIBLIOGRAFÍA

NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2010): *Catálogo tipolóxico do conto galego de tradición oral: clasificación, antoloxía e bibliografía*. Vigo: Universidade de Vigo, Servizo de Publicacións.

NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2002): *Contos galegos de tradición oral*. Vigo: Nigratrea.

NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2021): *Catalogue of Galicia Folktales*. Kalevala Society.

PALABRAS CHAVE

conto, narración, chiste, anécdota, cura

EDICIÓN DA PRESENTE FICHA: Sara Santalla Iglesias

TRANSCRICIÓN

Un día o señor ferreiro saíu de casa e matou dúas perdises. Cando viña de volta pra casa atopouse co señor da cura da parroquia e este díxolle se llas vendía. O ferreiro contestoulle que non, pero que o convidaba a comelas se lles fasía unha misa a el e á súa muller. E o cura aceptoullo.

Cheghou o ferreiro á súa casa e díxolle á súa muller que as fixese que el iba a misa, pero que despois viña o señor cura pra comelas.

Cando a muller tiña as perdises feitas, cheghoulle a visiña e preguntoulle que tiña na porta, que cheira tan ben, e ela díxolle que caldo con unto vello. Pero a outra foille, destapou o testo e viu que non era caldo se non perdises. Ela díxolle que iba probalas para ver cómo estaban, que total iban ter de sobra.

Pero cando acabaron unha comeron outra, e outra, ata que as acabaron. Despois, a visiña marchou e cheghou o home da misa e a súa muller botouse a chorar. O seu home preguntoulle por que choraba e ela díxolle que non tiña ningún coitelo na casa, e entón díxolle que iba faser un.

Mentres cheghou, o cura e a muller díxolle que o seu home estaba fasendo un coitelo para lle cortar as orellas. E o cura saíu pra fóra e sacou as sapatillas para correr máis. E nese momento cheghou o home e a muller díxolle que o cura marchaba coas perdises. O ferreiro saíu correndo detrás do cura e díxolle:

- Déixeme unha tan sequera, ho!
- E o cura díxolle:
- Nen unha nen dúas, as miñas orellas son miñas!